

Priestor pre život

Cena časopisu Priestor pre život je zdarma. Budeme radi, keď vydávanie časopisu podporíte sumou 10 Sk. Touto sumou podporíte nie len vydanie ďalšieho čísla, ale aj organizáciu, ktorá ho vydáva. Preto Vám za to ďakujeme.

Ročník II. * číslo 10 - február 2004 * cena zdarma

MOTTO:

Pred poslednými slovami, ako sú smrť, katastrofa či apokalypsa, je ešte jedno.

Predposledné. Je to priam kúzelné slovko NÁDEJ. Jeho slabé svetielko neustále blikocce v temnotách nášho strastiplného života.

To ono núti človeka, aby obstál, aj v najťažšej skúske osudu.

Môže nás opustiť všetko. Rodina priatelí, alebo svetské statky. No viera, nádej a Láska sa odňať nedá.

Vít Frič

Milí čitatelia !

V našom časopise uverejňujeme príspevky, listy, odpovede bez zjavy prípravy a koncepcie. Sme radi, keď v redakčnej pošte či mailovej schránke objavíme Vaše príspevky a s nich pozliapeme náš časopis. Radujeme sa, keď väčšina Vašich príspevkov sú pre nás chvilivú a pozitívnu, no radovali by sme sa, aj Vašich kritických postrehov. Dnes to ešte vypadá tak, že mnoho ľudí nepočuje náš hlas, asi je to naša chyba, naše nepochopenie a možno zlé načasovanie. Naše témy sú tak trochu smutné, radi by sme oživilí náš časopis od srdca teplým humorom, no žiaľ dnes, na nám ho od Vás, aj nás moc nedochádza. Dnes máme k dispozícii veľa tém, ktoré sú smutné ako je táto:

Na detstvom karnevale sa zúčastnilo množstvo detí ktoré sa radovali, tancovali a smiali. Všetky deti aj rodičia sa usmievali nad šťastnými úsmevmi svojich ratolestí. Len jedno malé dievčatko, sa radovalo len veľmi skromne, potíchu a bez zjavy radosti. Čo chýbalo tomuto dievčatku? Nedostatok? Nie. Málo lásky od rodičov? Nie. Prečo toto dievčatko ktoré nezažilo nedostatok, ako aj nedostatok rodičovskej lásky nevie prejať takú radost ako ostatné radujúce deti?

Hovorí sa že nejestvujú otázky bez odpovedí a múdrosť odpovede je skrytá v hĺbke duše tohto dieťaťa. Ono povedalo svojim tichým hláskom, ktorý je

uchu nepočuteľný no srdcu zvučiaci: Nevie sa radovať s celej duše a s celého srdca, keď cítim trápenie a bolesť zo všetkých kútov sveta...

Povieť si, zasa smutná téma, v tom sme majstri, len ako sa naučiť radovať, ako drvivá väčšina detí na karnevale? Bez vašej pomoci ostane náš časopis smutný a pochmúrny, radi by sme rozdávali väčšiu Nádej. Možnože sa nám to spoločnými silami ľahšie podarí.

Preto pre väčšiu radost uverejňujeme verejný ďakovný list od nášho reakčného básnika Jožka Škrabáka ktorého básničkami oživujeme a zradostňujeme aj náš, často pochmúrny čiernobiely časopis.

Verejný *ďakovný* list

Milý Daniel Dižkanec zodpovedný redaktor časopisu Priestor pre život a kolektív okolo teba, nech už sa človek v živote akokoľvek raduje či v bolesti zmieta, Priestor Pre Život, je dostatočný pre mňa, pre teba, pre živého tvora, jedným dychom chcem vysloviť Vám vďaku, za usilovnosť a snahu, za každé slovo, obrázok a usporiadanú novinovú stránku, za slová vety a súvetia, ktoré tichou aj búrlivou myslou preletia, ako vták v protivetre sa trepotajú, aj za tie, ktoré tiško ako motýl čitateľom v myslí pri-

stanú... a oteplia, myšlienku podnetnú na prospešný skutok premenia, pomáha to tvorcom, tak domovcom ako bezdomovcom, „mocným“ s mocou nemocných, bezmocným aj bez moci mocných, za všetko Chvála Bohu... vďaka vám, za každé lôžko a s bezdomovcami za každú vybudovanú chatku v Martinskom chotári... nech to spoznajú a vidia úradníci a notári...

... na plagátoch čítame, že jeden pán na prezidenta kandidát, otvoril kdesi (?) pre bezdomovcov útulok... on však túli iba k reklame, tento pán, nuž reklama ako ju spoznáваме a často krát, je iba púha prázdna strana... ako... vakát... bezduchý r o m a n...

... ďakujem Vám a v duchu nádej mám, že raz, bez lesklých bulvárnych príkras Priestor Pre Život získa viac novinových strán, väčší typ písma, tak priestor medzi jednotlivými článkami, pravidelnú rubriku pre duše poetických SLOVANOV, v tejto rozhárannej dobe západných mamonárskych zvodov, možno pribudne pravidelný kútik pre úsmev, smiech, pretože najlepší liek na každú bolesť či akýkoľvek tumor... je od srdca teplý Humor...

*Váš čitateľ a prispievateľ
Jozef Škrabák - JOŠI
V piatok 13.2.2004 o 5 h ráno*

Prírastok v kempe

Podakovanie

- Ďakujeme pánovi Jozefovi ktorý prispel pre našu organizáciu nebyvalou čiastkou 50.000 Sk v hotovosti. Za tieto peniaze zhotovíme montovanú rozoberateľnú chatku a pána Jozefa ktorý nám takto nezištné pomohol zavoláme aspoň na kolaudáciu.

- Ďakujeme tým ľuďom ktorí po prečítaní náš skromný časopis nezahodia a dajú ho prečítať známemu či neznámemu susedovi.

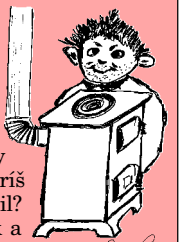
- Ďakujem všetkým prispievateľom v

uliciach Slovenských miest za príspevok pre našu organizáciu v podobe príspevku symbolických 10 korún. Polovicou tejto sumy prispějete distribútorovi a polovicou našej organizácii Proces-3. Vydávaním časopisu PPZ sa nesnažíme pomôcť len bezdomovcom ale aj chorým, utrápeným a nešťastným.

- Ďakujeme našim stálym aj nestálym dopisovateľom a prispievateľom a čitateľom. Vaše príspevky oživujú náš časopis o široké spektrum názorov.

Úvahy hlúpeho Jana

Hlúpeho Jana dnes možno veľa ľudí odbije poznámkou: Spasiteľov a radcov všetkých múdrostí, tu už bolo veľa, čo je s toho? Mnoho ľudí zahľadených do samých seba reaguje poznámkou: Moje problémy to nerieši, čo mám s toho? Tak počúvajte SLEPÍ, keď vaše orgány oči už nevidia... Vidte HLUCHÍ, keď vaše uši už nepočujú. Toto čo vám hlupák spoza pece radi, je aj riešením vašeho problému, lebo všetky problémy všetkých, sú aj tvoje problémy. Hovoríš si, že to vieš, a čo si s tým doteraz urobil? Dokážeš si prečítať aspoň tento článok a prvý krát v živote nepovedať, čo s tým ja mám?

Čítajte na strane 6!

www.proces3.webpark.sk

Milá redakcia PPŽ!

Kiež by každý človek nabral takú odvahu ako vy, odvahu prekonať sám seba. Dali ste o sebe vedieť a to je potrebné pre nás „ostatných“, ktorí si tak často nevážime všetkého čo máme. Stažujeme sa a závidíme susedovi, nadávame na vládu, no zostávame vo svojej ulite, nedokážeme niečo zmeniť. Sme menej slobodní než vy - sme otrokmi konzumu a materializmu.

Dúfam, že generácia súčasťných študentov /ktorí teraz musia cestovať za zárobkom do zahraničia, aby si vôbec mohli dovoliť štúdium a medzi nich patrí aj ja/ pochopí, kde sú tie pravé hodnoty a nezostane ľahostajná voči okolitému svetu. Človek sa nesmie stratiť medzi ľuďmi.

Želám Vám mnoho síl a optimizmu pri zdolávaní prekážok !

Posielam Vám aj krátky príbeh ako som sa stretla s Vaším časopisom s názvom: 160 krokov.

160 krokov

Keď mi šlohl mobilný telefón, myslala som že to neprežijem. Bez telefónu budem ako odstrihnutá od sveta...Neuspokojilo ma ani vyjedenie chladničky, prelistovanie ženského magazínu a vyplnenie kvízu: Hodí sa k Vám Váš partner? Absencia pípania prichádzajúcich správ a čumenia na displej v dvojminútových intervaloch narušila moje vnútorné PH. Potrebovala som KOMUNIKOVAŤ, teraz a hneď. Vybrala som sa pokekať si naživo ku kamoške. Po ceste ma zastavil nejaký chlapík, či si nekúpim časopis bezdomovcov...No desať korún ma nezabije- nuž dajte./A nejaká vzorka za darmo nie je ?/ Aspoň to prelistujem, možno je vnútri nejaké foto „naozajstného“ bezdomovca v krabici či bez krabice. Tak som preletela okom nadpisy, potom som sa zastavila. Rozhodne to nepísal žurnalista- more chýb, čiarky, ako sa hodí. Štylistika nič extra. Ale tento pán práve píše ako sa dostal na ulicu. Začítala som sa. Asi si to neuvmyslel. Hm...Po prečítaní celého časopisu som si sadla na lavičku a pozerala na toho pána čo mi predal časopis. Predával podozrivo usmiaty. Niečo mi tu nehrá. Ľudia pre ktorých je možno luxus obyčajné pero a papier, majú časopis. Ja mám doma počítač, tlačiareň, písací stroj, som evidovaná v troch knižniciach a mám dve mailové schránky. Aby som niečo zorganizovala potrebujem dva diare, kalendára minimálne stošesdesiat znakov - bezdomovec urobí stošesdesiat krokov a je tam, kde potreboval ísť, s ľuďmi s ktorými potrebuje byť. Bez mobilu sa dá žiť a človek nemusí byť odstrihnutý od sveta. Horšie je ak máme všetky výdobytky modernej doby, ale putá s ľuďmi prestrihávame sami - podľa sinpatii, nálady či sociálneho postavenia osoby. Nečudujme sa, ak sa niekedy cítíme viac odstrihnutí ako ten bezdomovec.

Vaša Blabolinka

Rozhovor s bezdomovcami ako ich nepoznáme

Peter a Katarína sa zoznámili ako mladí vyznavači prírody. Opustili rodinné zázemie a celé týždne putovali po Slovenských horách čím sa dali na vlastnú cestu objavovania sveta. Preputovali aj kus Európy, spoznali veľa ľudí, zážitkov dobrých aj zlých. Ich príbeh mal aj dramatické prvky a práve tie im dali krídla a zároveň ich spútili v spoločnej zodpovednosti.

Otázka pre Petra: Čo ťa motivovalo odísť domu a dať sa na dráhu tuláka?

Odpoveď: S otcom sme v tej dobe nevychádzali najlepšie. Vtedy som mu veľa vyčítal a možno aj nenávidel, no dnes to vidím, že mi vlastne pomohol. Pomohol mi ísť do sveta, veľa vidieť a cítiť, stať sa slobodným aj nezávislým, aj sa zamilovať a nakoniec sa slobodne spútať rodinným životom ktorý žijem dnes.

Otázka pre Katarínu: Čo teba motivovalo prežívať život v komunite priateľov s ktorými ste užívali slobodný život, nechýba ti tá nespútanosť?

Odpoveď: Prežili sme krásne obdobie v skupinke ľudí ktorí tiež milovali slobodu. V tejto skupinke ľudí sme často meditovali, rozprávali o zmysle života, hrali na gitarách a bubnoch, bolo to krásne obdobie a navyše som bola zamilovaná do Petra. Myslím si, že každý človek by mal aspoň raz zažiť akúsi absolútnu slobodu, dokázať sa odpútať od tohto sveta, aj keď na chvíľu, alebo na čas. Kto to prežije potom dokáže prijať aj určité obmedzenia a práca ich rád.

Otázky pre obidvoch: Zaujímá vás hudobný štýl nazývaný treance, čo vyjadruje tento štýl, akú životnú filozofiu?

Odpoveď: Je to vlastne štýl spojený s prírodou. Jednoduché nevystredné oblečenie, prírodné materiály, korálky vo vlasoch, indicko-afriické bubny zvané junby, neagresívne chovanie. Tento štýl hovorí aj o počúvaní a vnímaní prírody ako celku a to aj v ľudských vzťahoch.

Otázka: Hovorí sa, že táto filozofia či životný štýl obhajuje používanie mäkkých drog ako je marihuana?

Odpoveď: Myslíme si, že táto droga sa viac mystifikuje, robíme ju horšiu aká je. Sú štáty kde je legalizovaná a tým možno menej nebezpečná. Hovorí sa, že keď sa niečoho bojíme, náš strach je nebezpečnejší ako situácia sama, alebo všeobecná nenávisť voči drogám ako celok, je nebezpečnejšia ako drogy samé. Aj my sme skúsili fajčiť trávu, je to pre nás dobrá skúsenosť.

Dnes sme odložili našu skúsenosť, tak ako sa odkladá vec ktorú dnes už nepotrebujeme, nie ani preto že je zlá, ale len preto, že ju už nepotrebujeme. Odložiť niečo s láskou, je určite lepšie ako sa zbaviť niečo silou vôle či nenávisťou. Je to aj možno rada pre tých, ktorí bojujú so svojimi závislosťami.

Otázka: Máte dvojročného synčeka Jakubka, čakáte ďalšie dieťa, bývate v provizórnych unimobunkách s ktorých budete musieť odísť, nakoľko ste nedostali úver na odkúpenie, nemáte strach s budúcnosťou?

Odpoveď: Tak ako sme zažili slobodu a

nespútanosť, dnes prežívame svoju zodpovednosť. Nie je to ľahké, zvlášť keď nemáme kontakty so svojimi rodinami. Aj tak by sme boli neradi zatahovať do toho svoje rodiny, ktoré si nás vážia viac, ak sa dokážeme postarať sami o seba. Zatiaľ je to fajň, Peter má prácu a zatiaľ aj bývanie. S tým bývaním je to ale veľmi zlé, na byt nemáme peniaze a majiteľ unimobuniek nás tam drží s milosťou. No veríme, že aj tento problém bude vyriešený.

Otázka: Čo by vám v dnešnej situácii pomohlo, prijali by ste aj provizórne riešenie vo Verejnom kempu ak by sa to prispôbilo pre výchovu malých detí?

Odpoveď: Veríme že nájdeme nejaký prenájom domčeka v okolí Martina, veríme že sa nám ozvú vhodní záujemci a aj sami budeme naďalej hľadať. V prípade núdze by sme prijali aj riešenie pobytu v kempu. Už to je dobré, že takéto riešenie existuje, aj keď provizórne ale lepšie ako žiadne.

Dnes mladá generácia to nemá ľahké, nie sú byty za pár korún

ako to bolo ešte v nedávnej minulosti. Strach je motívom, že ľudia u nás, aj na západe sa boja budúcnosti. V akej to žijeme spoločnosti, keď máme strach s budúcnosťou? Politici lamentujú nad ubúdajúcimi mladými generáciami, majú obavy, že zostaneme a nebude mať kto vytvárať národný dôchodok. Deti sa rodí čoraz menej a v tomto dobiehame štáty západnej Európy, ani sa nevíme mladým, že sa neženú do manželských súžití. Úvery banky podmieňujú pravidelným splácaním, prísť o zamestnanie znamená prísť o všetko a v lepšom prípade ocitnúť sa v našom kempu, v horšom na ulici Preto znovu aj touto cestou vyzývame politikov a kompetentných: Vytvárajte podmienky na provizórne riešenia ako sú Verejné kempy v jednotlivých mestách prípadne obciach. Aj tieto záchytné stanice či tábory dávajú mladým ľuďom väčšiu istotu a menej strachu s budúcnosťou. Tým, že budú cítiť toto záchranné riešenie, prejaví sa to v ich väčšej odvahe ŽIŤ, ZAKLADAŤ RODINY, ETICKY PODNIKATŤ a hlavne byť odvážnejšími a menej skeptickými. Toto riešenie nie je postavené na peniazoch ale na obyčajnej ochote a pochopení. Zatiaľ v tomto prípade, našich mladých bezdomovcov možno že sa nájde dobrá duša čo im pomôže, chátrajúcich domov či budov je mnoho a Peter je šikovný remeselník. Možno by sme mohli spoločne čosi s tým urobiť, prehodnotiť naše doteraz nevyužitú majetky, ktoré sú dnes skôr našou nočnou morou, ako osozným nástrojom pomoci. Kolkol ľudí by mohlo byť šťastnými a spokojnejšími keby sme sa naučili byť trochu veľkorysejšími? Prenajmite, darujte a vaša odmena nebude len v nebi ako sa hovorí, ale tu a teraz, na tejto Zemi.

Mysli na to, čo chceš, nie na to čo nechceš

Fyzici pri skúmaní elementárnych častíc dokázali, že výsledok experimentu ovplyvňuje prítomnosť meracej aparatury, teda púheho pozorovateľa. Inak sa teda chová hmota ak ju nepozorujeme a inak ak ju pozorujeme. Tým bolo dokázané, že naša myšlienka má schopnosť ovplyvniť priebeh určitého deja. Bola to prevratná udalosť, ktorá zo začiatku nebola prijímaná bez výhrad. Dnes však o tom už nikto nepochybuje. Ale je to naozaj nová myšlienka? Veď Taoisti presne o tomto vedeli už pred niekoľkými tisícročiami. Tak isto v indickej

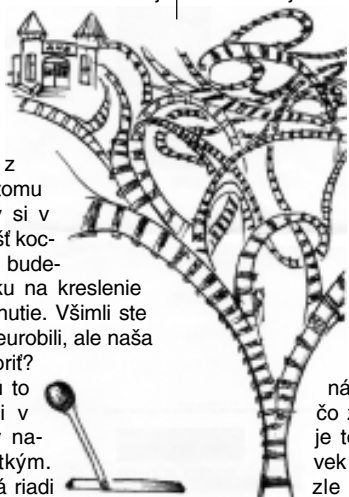
Ghagavad Gíte sa dočítame to isté. Naša myšlienka ovplyvňuje hmotu, priebehy udalostí. Dôkaz je naozaj jednoduchý. Urobte si z papiera kocku. Čo tomu predchádza? Najprv si v mysli predstavíte plášť kocky. Uvedomíte si, že budete potrebovať ceruzku na kreslenie a nožnice na vystrihnutie. Všimli ste si, že sme ešte nič neurobili, ale naša myseľ už začala tvoriť? Ruky už iba kopírujú to čo sme si vytvorili v mysli. A tak je to v našom živote so všetkým. Myšlienka je tá, ktorá riadi náš život a vytvára budúcnosť. Akú budúcnosť? Nuž takú aké sú naše myšlienky, pretože ako sme videli na pokuse s papierovou kockou, v hmote sa deje iba kopírovanie myšlienok. Z toho ale vyplýva veľmi dôležitý poznatok. Ako myslím, tak žijem. Ja sám som tvorcom svojej budúcnosti. Ak sa mi nepáči moja prítomnosť musím si vymyslieť krajšiu budúcnosť a tá sa už len prekopíruje do môjho života. Aké je to jednoduché.

V čom je teda problém? Jedna vec je, že tomu neveríme. Dôkazom toho je aj naše príslovie „Jeden nič nezmože“. Ďalší problém je ten, že naše myšlienky majú len málo energie a tak od myšlienky k činu prejde veľa času a často sa medzi tým naše prania zmenia, máme iné záujmy a iné priority. Neraz sa preto stane, že keď sa nám naša minulá myšlienka premietne do skutočnosti už je to vlastne na prekážku. Vtedy sa snažíme hľadať toho, kto nám hádže pod nohy polienka a ani si neuvedomujeme, že sme to my sami.

Ako s tohto začarovaného kruhu vykročiť? Určite si jasne naše životné priority a snažme sa ich nemeniť zásadným spôsobom. Teraz nemyslím, že by sme ich nemali upravovať. Veď naše poznanie sa každý deň dopĺňa o nové skúsenosti a to čo je dobré treba prijať. Takto dokážeme udržať správny myšlienkový smer a energia našich myšlienok sa bude neustále zvyšovať čo spôsobí rýchlejšie prejavovanie sa našich predstáv v našom živote. Myslíte si, že ľudia,

ktorí robia zázraky robia niečo iné? Dokážu ovládnuť svoju myšlienku a dajú jej takú silu, že sa prejaví v hmote ihneď. Tu je ďalším dôležitým bodom viera v naše myšlienky. Ak si v jednu chvíľu v mysli predstavím krásnu budúcnosť a vzápätí ju zmietnem zo stola s tým, že to sa aj tak nestane, tak máme pravdu a tá myšlienka, ktorá má vyššiu silu sa uskutocní. V tomto prípade to bude tá že sa tak nestane, lebo väčšinou tieto myšlienky majú u nás silnejší emocionálny náboj a to ju mnohonásobne zosilňuje.

Ďalším dôležitým bodom je poznanie zákona príčiny a následku. Každý náš čin (a tým je aj myšlienka) vytvorí následok. Ak niekomu prajeme zlo tak to isté sa prejaví aj v našom živote. V skutočnosti nemáme dôvod na to aby sme niekomu mohli priať zlo. Ak nám niekto urobil niečo zlé znamená to, že je to NEVEDOMÝ človek a nevie, že tak robí zle aj sebe. Nevedomosť predsa neodstránime tým, že človeka potrestáme. Tým u neho môžeme len zvýšiť jeho odpor k tomu aby išiel tak ako chceme. Ak budeme takému človeku posilať myšlienky porozumenia, pokoja a lásky, je len otázkou času kedy sa začne meniť. A bude to zmena trvalá lebo bude vychádzať z jeho presvedčenia a nie z donútenia. Spomeňme si na naše rozhovory o politike a politikoch. Aké sú to jedovaté myšlienky čo vysielame. Ako sa taká myšlienka môže prejavíť v živote? Nuž len tak, že sa všetko ešte viac zhorší. A to je presne opak toho čo chceme. Chceme sa mať lepšie a robíme všetko preto aby to tak nebolo. Je to dosť zvláštne. Ale teraz už vieme že je to iba z nevedomosti. Je iba na nás ako dlho budeme praktizovať spôsob života, ktorý nám neprináša výsledky aké požadujeme a viníme za to iných. Aký to má zmysel ísť proti prúdu a čudovať sa aké je to namáhavé? Skúsme sa plaviť jedným smerom s našimi myšlienkami a tým smerom je jednota so všetkým bitím. Taká je skutočnosť. Všetci sú závislí od každého. Nikto nežije izolovane. A ak je jednému zle musí sa to prejavíť v celej spoločnosti. Sila reťaze je taká aké je silné najslabšie oko. Naším cieľom by mala byť rovnako silná reťaz bez kazov. V našich rukách (myšlienkach) je táto možnosť tak prečo robíme niečo iné? To čo nechceme. A robíme to dennodenne. Dokedy?

L I S T Á R E Ň

Vážená redakcia

Dovolujem si reagovať na článok „Chvenie a vibrácie“ (Číslo 7, str.3). Podľa autora a bližšie neurčených prorokov dávnej doby svet bude miestom čoraz mrchavejším, bohatí budú ešte chamtivější atď. Na rôzny spôsob sa pertraktuje antagonizmus medzi dobrými proletármi a zlými boháčmi, vedúcimi svet do záhuby. Medzi hmlistými turdzeniami prameniáciami z proroctiev však vystupuje celkom konkrétne jedno:

Budeme počuť „o tuneloch a bunkroch vo Švajčiarskych Alpách, kde by mala prežiť smotánka sveta, aby sa uchránila pred chaosom, ktorý vedome či nevedome spôsobila...“

Nuž dovolte pripomenku: Vo Švajčiarsku sa najprv vybudovali normálne tunely, (a mosty a diaľnice) - pre autička vlastných obyvateľov, a až potom prišli na rad bunkre.

Tie kryty - už pred 15 rokmi sa rávalo, že by stačili asi pre tretinu vlastného obyvateľstva - sú budované podľa rovnakej filozofie, aká svojho času krajinu ochránila pred hrôzami Svetovej vojny. A jedným z blahodarných vedľajších produktov bola aj skutočnosť, že tá krajina v tom čase poskytla azyl nejednému z tých, čo by inak boli skončili v nemeckých koncentrákoch.

Pokiaľ ide o chaos, dobre by bolo nepredbiehať a všimnúť si ten, ktorý máme tu u nás a vôbec v systave bývalého tábora mieru a socializmu. A odiaľto preniká do stále ešte usporiadanej časti Európy, napríklad v podobe mafie, prostitúcie, ilegálnej imigrácie a inak. To je jeden z vedľajších produktov svetonázoru, podľa ktorého sa celý tábor mieru po nejakých 70 rokoch budoval.

Poriadok a efektívnosť vo Švajčiarsku majú ešte veľmi ďaleko od chaosu, ktorý predpovedáte.

Ing. Matúš Koša

Odpoveď pre pána Košu

Predovšetkým sa ospravedlňujeme za oneskorenú odpoveď zavinenú neschopnosťou používať výtvarné techniky, teda Internet našou redakciou PPŽ (príspevok sme dostali mailom). Bude to asi našim proletárskym pôvodcom, že nedržíme krok s technickou revolúciou. Na Váš článok sa nedá nereagovať, aj keď je to reakcia na staršie číslo PPŽ.

Nepochybné ste známy človek, koniec koncov informácií o švajčiarskych tuneloch máme veľmi málo, strelili sme len tak od pásu a zistili sme, že čosi máme aj pravdu. Myslíme si, že používať staroznačné termíny dobrých proletárov a zlých boháčov ako aj usporiadanej a neusporiadanej Európy je v dnešnej dobe bezduché hľadanie nepriateľov, čo je typické vyhováranie sa, na mŕtvych nepriateľov. Nechajme mŕtvych, mŕtvym a nezabúdajme, že aj bývalý tábor komunizmu má okrem mafie, prostitúcie, ilegálnej migrácie ľudí ktorí majú ducha. Ak si poviete: Čo to je? Je to, čo často bohatí a bohabojní švajčiarsky občania často nemajú. Nemajú ho často preto, že duch sa rodí v núdzi, nepohode, strastiach a bolesti. A nezabúdajte, že Veľký duch môže sídlit aj v telách prostitútok, mafiánov a utečencov. Švajčiarsky občania majú strach, že im ktosi ukradne ich blahobyť. Verte že ich strach je oprávnený a silný a viete prečo? Každý človek na tomto svete je súčasťou veľkého celku. Bohatstvo národa, skupiny aj jednotlivca je obrovské pokrytectvo voči celému ľudstvu, kde je toľko biedy a utrpenia a bolesti. Preto každý národ, skupina či jednotlivec ako aj inštitúcia ktorá sa obhajuje poctivosťou, pracovitosťou nikdy spokojne neužije svoje bohatstvo. Jeho bohatstvo bude jeho nočná mora, jeho strach a nepokoj a verte, že neskryje si svoje bohatstvo do dobre strážených sejfov a seba do dobre zabezpečených tunelov a bunkrov. Poriadok a efektívnosť, nie len vo Švajčiarsku, je len pozlátkou na zakrytie svojho vnútorného nepokoja a strachu. Viete čo by sme poradili švajčiarskym občanom, ABY SA ZBAVILI SVOJEHO STRACHU? Otvorte svoje sejfy a rozdajte všetko Vaše bohatstvo chudobným. Zdieľajte svoje bohatstvo s celým ľudstvom, a vaše bohatstvo nebude mať konca ani dna. Nebudete sa potrebovať pred nikým ukrývať, lebo Vy viete, že sa skrývate pred vlastným svedomím. A Vaše svedomie pracuje vo dne v noci, svojim strachom si sami budujete a vytvárate nepriateľov. Čítate ohrozenie so všetkých strán, no aj tak si svoje „bohatstvo“ nedokážete ochrániť. Vy sami ste jeho najväčšími ničiteľmi.

Myslíte, že by nám Švajčiarky občania uverili? Uverili by ste Vy pán Ing. Koša? A mnohí iní? A viete, čo sa stane keď nám nikto neuveri? Čo sa stane so Švajčiarskom a mnohými inými vyspelými krajinami? Nemusíme byť ani prorokmi, aby sme vyvodili s doterajšej histórie čo sa stane. No predsa vlastný strach sa stane ich hrobom, ak nenájdu ochotu zdieľať svoje bohatstvo s celým svetom. V minulosti nepoznáme príklady ktoré by potvrdzovali že bohaté národy sa podelili s chudobnými. Preto aj žiadna mocná a slávna ríša neprežila. Je to poučenie pre dnešné slávne a bohaté ríše, iba tak môžu prežiť. Alebo si myslíte, že existujú výnimky?

S pozdravom redakcia PPŽ

Milá redakcia PPŽ

Váš časopis sa mi dostal do rúk prvý krát. Vidím v uliciach mesta predávať ľudí tento časopis. Ale pri svojom životnom tempe som sa nikdy nemala čas pri nich pristať. Odteraz to urobím vždy keď ich uvidím a kupím si tento pár stranový nenápadný časopis plný krásnych myšlienok a ducha.

Chcem Vám napísať moju skúsenosť s ľuďmi v ťažkej situácii. Bývame s manželom a dvoma synmi v dedinke vzdialenej 15 km od Martina. Máme dom, statok, veľkú záhradu, ja som zamestnaná v Martine a manžel podniká.

Asi 7 rokov dozadu v zime prišli k nám dvaja chalani z dediny, manželov spolužiak s bratom prosiac o pomoc. Mali v dedine svoj dom, ale pre svoju ľahkovážnosť (milovali alkohol) si nenachystali drevo na zimu. Prišli vyzimovaný a chorí so zápalom dýchacích ciest. S manželom sme ich prichýlili v prístavbe domu v letnej kuchyni, vtedy bola strašná zima... Je tam kachľová pec, zniesli sme tam z povaly starú váľendu, je tam vaňa, obliekla som perinu, ktorú som mala na povale, vyriadila, zútlunila. Kúrili sme, bolo tam teplučko a útulne. Neviem si predstaviť „kosu“ v ich dome. Po dvoch týždňoch sa nám ich podarilo vystrábiť.

Jeden chalan (muž hovoríme o veku 35 a 40 rokov) odišiel domov a mladší sa nebral do svojho domu.

Poprosil nás či by mohol u nás zostať. S manželom sme sa poradili a rozhodli sme sa, že môže. Bol zamestnaný v miestnom družstve, chodil do roboty a mal sa u nás dobre. Teplé jedlo, niekedy aj desiatu do roboty, čisté prádlo a útulnú kuchynku. Brávali sme ho medzi sebou aj na Vianoce k štedrovečernému stolu.

Pomáhal nám s gazdovstvom a na dvore. Na začiatku ľudia z dediny mali výhrady, že u nás robí paholka, v krčme chlapi sa mu posmievali. Postupom času si ľudia na to zvykli a boli radi že bol u nás. Nemal problémy v zamestnaní, aj som naňho dozrela v súvislosti s alkoholom. Aj ja som mu naliala, aj korunku dala, ale on vedel, že opitý domov nemôže prísť.

Toto trvalo asi tri roky, čo bol našim členom rodiny. Skončilo sa to ale zle, lebo keď sme odišli na dovolenku už si u nás gazdoval ako chcel. To sa stalo viackrát, manželovi pretiekla trpezlivosť a poslal ho domov. Dnes už chudák nie je medzi nami, lebo mu nemal kto pomôcť, keď dostal epileptický záchvat vo svojom dome. Boli sme niekde mimo, keď sa to stalo, potom som si povedala, keby bol u nás tak mohol žiť, ale osud chcel ináč. Dnes, keď ideme na cintorín spomenieme si vždy naňho. Nie vždy sa dá takýmto ľuďom vrátiť späť z cesty, ktorí si vyvolili a láka ich stále (alkohol). Kým mu žila mama, keď bol u nás mal zmysel života, mal rodinu, mal sa ku komu vracieť. Preto treba aspoň na kúsok ich života, ktorý si zariadili sami im podať pomocnú ruku. Usmerniť ich, aj keď nie vždy sa to dá.

Držím palce ľuďom, ktorí si budujú kemp aj keď nie možno na vhodnom mieste. Určite by gazdovia na dedine prichýlili takýchto ľudí, ktorí by im boli ochotní pomôcť.

S pozdravom

Emília Duchoňová, čitatelka

Odpoveď redakcie

Milá pani Duchoňová,

Váš skutok je hodný obdivu a určite aj pochvaly. Je pre nás radostné konštatovať, že dobrých ľudí je na Slovensku dosť, aj keď by mohlo byť aj viac. Takže ďakujeme nie len v mene mnohých alkoholikov, ale aj v mene všetkých našich čitateľov, ktorým môže Váš príbeh pripomenúť podobnú vlastnú skúsenosť.

Váš list je pre nás aj veľkou inšpiráciou, lebo podobných zážitkov s bezdomovcami resp. alkoholikmi majú mnohí iní ľudia. Ak by ste nám v našej úvahe vyčítali určité nepochopenie, či zlý úmysel, podobnosť bude len čisto náhodná, skôr subjektívna z nášho pohľadu, ako veľakrát pripomíname naša objektívna končí, pri každej obhajobe chudobných a odsúdených. Váš čin je šlachetný a čistý, o tom nepochybujeme a preto v záujme veci sa do Vás trochu „objujeme“ a takto pripomenieme aj druhým, že kdesi môžeme robiť aj chybu.

(pokračovanie na strane 5.)

Ako urobiť svet lepším

Nemáme nijaký geniálny plán na záchranu, či na zlepšenie situácie na svete. Môžeme však poukázať na čiastkové problémy a snažiť sa zlepšiť postupne, prechodom na vyšší stupeň bytia a myslenia. Takáto zmena vyžaduje presné pomenovanie problémov tohto sveta a zároveň určitý akýsi minimálny štandard, na ktorom sa zhodnú ľudia bez ohľadu na ich kultúrno - civilizačné rozdiely. Preto v tomto článku v jednotlivých bodoch pomenujeme problém a ponúkneme to minimum, ktoré je oprávnený tento svet a táto spoločnosť žiadať od každého z nás. Sme presvedčení o tom, že veľká väčšina ľudí zachováva tieto pravidlá, pretože vychádzajú z akéhosi spoločného základu, ktorý je ako pečať vtlačenej Stvoriteľom do duše každého človeka. Tento základ je tým, čo robí človeka človekom. Tieto zásady prenikajú do ľudského vedomia rozumovým poznaním, ale aj citovým vnímaním. Preto aj ľudia zo spoločností s nižšou úrovňou vedeckého poznania majú pravidlá podobné aj tým najvyšším vedeckým - technologickým spoločnostiam. Vedecké poznanie môže prísť k poznatku, že ničenie prírody vedie k záhube, a preto sa v takejto spoločnosti vyprofiluje názor, že prírodu treba chrániť. Toto poznanie však aj bez predchádzajúceho vedeckého skúmania je vlastné aj tým spoločnostiam, ktoré nerozvíjali prírodné vedy tak ako západný svet. Aj domorodec v Papue Novej Guiney vie, že v každom živom tvorovi sa skrýva dobrý duch a preto treba tvorstvo čtiť a chrániť. K tomuto poznatku prišiel pomocou vcitenia sa do postavenia každého tvora. Preto aj riešenia problémov dnešného sveta možno ponúknuť každému človeku, lebo sú tým minimom, na ktorom sa naozaj zhodne celý svet.

Tu sú spomínané problémy a nami ponúkané čiastkové riešenia:

1. Na svete sa vedú vojny a nenávisť až príliš často ovláda konanie ľudí.

Riešenie: Nech každý človek, každé ráno si dá záväzok, že sa usmeje na jedného cudzieho človeka a zároveň každý deň skritizuje o jedného človeka menej. Toto pravidlo nech každým dňom narastá o jedného človeka obdareného o úsmev a nech klesá o jedného v ktorom by naše činy alebo reči mohli vyvolať nenávisť. Každý človek nech si uvedomí, že farba pleti, iné vierovyznanie, iná národnosť, iný sociálny pôvod nie je dôvodom na nenávisť, pretože každého človeka bolí a teší to, čo aj všetkých ostatných.

2. Na svete je príliš veľa chudoby.

Riešenie: Každý človek nech sa vo svojej spotrebe uskromní a nech sa každý deň s niekým o niečo podelí. Neprejdite okolo človeka ktorý k vám otvára ruky v prosbe o pomoc bez povišmnu-

tia. Môžete mu dať jednu korunu, ktorá práve v ten deň rozhodne o tom, že neostane hladný ale sa naje. Nemusia to byť vždy peniaze, môžete najst v taške jablko, ktoré prikloni rovnováhu v tele chudáka na stranu zdravia. Možno vitamíny z vášho jablka spôsobia, že ten človek nebude trpieť pod mosťom v horúčke. Veď každý človek vie aké to je byť chorý, a to aj keď leží v teplej posteli. Aké to musí byť strašné, keď ležíte vo vlhkých handrách v zime. Každý z nás určite nájde doma staršie oblečenie, ktoré už nepotrebuje, obdarujte ním toho, kto oblečenie potrebuje. Týmito činmi sa neznižuje len tá najväčšia chudoba, ktorá oberá človeka o jeho ľudskú dôstojnosť, ale znižuje sa aj nenávisť, ktorú často plodí vyvyšovanie a pohrdanie tými slabšími zo strany tých silnejších.

3. Životné prostredie sa ničí šialeným tempom.

Každý človek nech si uvedomí, že má veľkú moc ovplyvňovať aj tých najväčších znečisťovateľov životného prostredia. Netreba zvalovať celú vinu napr. na ropné spoločnosti, ak my sami nevieme prejsť pár sto metrov peši ale musíme použiť auto. Nebudme natoľko pohodlní, že nám nestačí ani hromadná doprava, ktorá vzhľadom na lepšie využitie je oveľa ekologickejšia. O vplyve chôdze na zdravie človeka sa hádam netreba ani zmieňovať. Nech každý človek uvažuje predtým ako použije svoje peniaze. Nepodporujeme spoločnosti, ktorým nezáleží na životnom prostredí, ale len na rýchľom zbohatnutí. Obmedzme svoju často zbytočnú spotrebu. Každá vec, ktorú si kúpime a nevyužijeme, neoprávnené zafažuje naše okolie, lebo na výrobu tejto veci sa spotrebovali rôzne materiály, ktoré bolo treba vyťažiť a na ich spracovanie spáliť určité množstvo fosilných palív. Neprekurujeme si priestory v ktorých bývame, je to nezdravé a neekologické a v dnešnej dobe aj drahé.

Nekupujeme si kozmetické prípravky, ktoré boli testované na živých tvoroch. Akoby sme sa my dívali na tvora, ktorý mučí, a to celkom zbytočne naše deti? S akým odporom sa na nás asi díva Stvoriteľ, keď takto mučíme Jeho deti, nemá tváre?

Každý z nás by si mal dať záväzok, že zasadí každý rok jeden listnatý a jeden ihličnatý strom. To naozaj nestojí veľa námahy. Nebudme tak egoistickí, že od prírody stále niečo chceme a príroda od nás nepozná iné slovo len „Daj“. Naučme sa aj jej niečo dať, stonásobne nám to mierom a pokojom v duši vráti. Nebudme pyšní, že všetko dokážeme sami, keď príroda je tá, čo nám všetko umožňuje. Dáva nám čistý vzduch, ktorý vie len ona prečistiť vo svojich stromoch, zásobuje nás pramenistou vodou, ktorú nám posiela so svojich útrob. Milujme každého živého tvora okolo seba a vedz-

(dokončenie na strane 5)

me, že aj ten najmenší tvor na zemi tu má svoje miesto a keď ho zahubíme, porušíme tým krehkú rovnováhu a môže sa nám to škaredo vrátiť. Starajte sa o tieto živé skvosty a majte na pamäti, že aj keď dokážeme vytvoriť obrovské diela, nedokážeme stvoriť ani jedného živého tvora.

Každý z nás nech postaví jednu búdku pre vtáčiky a jedno krmítko do ktorého v čase zimy bude dávať krmivo pre vtáčiky. Ani tento záväzok človeka vôbec nezatažuje a odmenou mu bude nádherný pohľad na lietajúce spevavce.

Mali by sme sa snažiť aj minimalizovať odpad, ktorý vyprodukuje. Čo si však myslieť o ľuďoch, ktorí zahodia PET fľašu do obyčajného kontajnera, hoci špeciálny kontajner je pár metrov vedľa? Oslovme ich a povedzme im, že PET fľaše patria inam. To isté je aj s papierom, železom, textíliami a ostatným separovateľným odpadom. Kolko stromov sa dá zachrániť jednoduchým triedením papiera, ktoré naozaj nikoho nemôže neúnosne zatažovať? A preto nečakajme, kým začne niekto niečo robiť za nás, nečakajme na vrchnosť ale začnime od seba. Nečakajme, čo môžeme dostať od prírody, ale uvažujme čím sa jej môžeme odvdáčať my.

Tieto minimálne pravidlá / dajú sa aj prítvrdiť, napr. o nepiť kávy, ktorej pestovanie ničí pôvodné prírodné porasty a udržuje pestovateľov v chudobe, ale to by sa asi nestretlo s uznaním v širokej verejnosti / nech sa stanú našimi zásadami a v krátkom čase zbadáme o kolko menej nenávisť je medzi nami, o kolko menej chudoby je medzi nami, o kolko viacej vtákov lieta na oblohe, o kolko viacej stromov nás obklopuje, o kolko menej skládok je pri našich bydliskách, o kolko chutnejšiu vodu pijeme a o kolko voňavejší vzduch dýchame. A čo nás to bude stáť? Len pár hodín zmysluplnej práce do roka.

OZNAMY

● Všetky príspevky neprechádzajú podrobnou korektúrou chýb ako aj štylistiky, budeme radi, ak nám napriek tomu porozumiete.

● Všetky témy sa stále opakujú, nemajte nám za zlé, že neustále opakujeme opakované, objavujeme objavené, pripomínáme pripomenuté.

● Predchádzajúce čísla radi zašleme záujemcom ak nás o to požiadate.

● Všetky čísla PPŽ sú uverejnené na našej internetovej stránke

www.proces3.webpark.sk

L I S T Á R E Ň

(Dokončenie listárne zo strany 4.)

Pri cestách s našim časopisom PPŽ sa často stretávame s prípadmi kedy mnohí konštatujú: „Dopadlo to zle!“ Jeden kňaz na severnej Orave tiež pomáhal bezdomovcom. Vraj ho zbili a okradli, čiže dopadlo to zle, tak skonštatovali mnohí veriaci a vyjadrili svoje presvedčenie že takýmto ľuďom sa neoplatí pomáhať. Viete my moc neveríme, že to bola náhoda, neveríme, že býva obeť bez viny, alebo vinník môže byť aj obeťou. Vela krát robíme chybu, keď si s bezdomovcom či alkoholikom vytvárame ilúziu o ich náprave či polepšení v duchu našich predstáv. Ak chceme globálnejšie riešiť problém alkoholizmu, tak sme nútení sa vžiť a pochopiť tento fenomén a skloniť sa pred cudzou závislosťou. Keď budeme schopní a ochotní skloniť sa pred cudzou závislosťou, zrazu sa pred nami postaví naša závislosť v skutočnej podobe a nefalšovanej „kráse“. Naše závislosti sú také veľké, aké ich vidíme na druhých a neraz ešte ďaleko väčšie. Týmto závislosťami disponujeme všetci, nie len kňazi ale aj takí o ktorých by to nikto nepovedal. Ľudia v svojej duchovnej pohodlnosti neradi pripúšťajú že sú postihnutí akousi závislosťou. Radi sa tvária ako dokonalí a bezchybní, POZOR! na týchto pokrytcov. V minulosti žilo pár jednotlivcov bez závislosti aj to len, v určitom časovom úseku svojho života, týchto ľudí spravdla ukrižovali či ukameňovali a potom ich vyhlásili za svätých. Ak budeme počuť o ľuďoch ktorých „kameňujú“ či „križujú“, dávajme pozor, nepripájajme sa ku kameňujúcemu davu. Snažme sa pochopiť kameňovaného, lebo je k svätosti veľmi blízko. Mnohí tušia, že títo takmer svätí sú aj alkoholicy, prostitútky, vrahovia a násilníci a iní, ktorých dav nenávidí.

Našou snahou je riešiť tento spoločenský problém nie odsúdením, pohrdaním, represiou, či nápravou, ale obyčajným pochopením. Pochopiť znamená, prijať svoje závislosti a tým, sa smietka v oku druhých, bude zdať oveľa menšia ako naše brvno vo vlastnom oku. Vela ľudí ktorí, pomohli alkoholikom či iným „neprispôsobivým“ občanom, končí svoju pomoc aj ochotu slovami: DOPADLO TO ZLE... To isté ste konštatovali aj Vy pani Duchoňová v Vašom liste. Prečo si myslíte, že to dopadlo zle? Myslite si že to malo dopadnúť ináč, podľa čích očakávaní? Viete mnohí ľudia sú sklamaní pri podobných situáciách, lebo sa snažíme meniť druhých na svoj obraz. Nesnažíme sa meniť seba a tým meniť svet, ale snažíme sa meniť správanie sa druhých ľudí,

no sklamanie je často našou odmenou. Preto konštatovanie: „Dopadlo to zle“, je prinajmenšom určité naše nepochopenie. Už to bolo dobré, že ste svoj skutok urobili, no zlé možno bolo, že ste očakávali viac ako bolo nutné, alebo, naše očakávania zabíjajú mnoho dobrých vecí. Preto táto skúsenosť je pre Vás aj všetkých, veľmi Dobrá.

Tri roky ste sa možno snažili meniť tohto „chalana“ na svoj obraz. On sám to všetko možno pred Vami zakrýval možno so svojej vďačnosti a možno aj závislosti niekoho mať. Chtiac nechtiac, hral pred Vami divadlo, možno popieral samého seba celé tri roky, potom prišla príležitosť, keď ste odišli na dovolenku a on to „využil“, ako píšete. Áno, využil príležitosť ako vypustiť pretlak svojich popieraných emócií. Viete, že aj vďačnosť zabíja a ubíja ľudskú dôstojnosť? Ak si myslíte, že len Vy ste menili jeho správanie, tak sa veľmi mylíte. Možnože, aj on niečo učil a naučil aj Vás. Lebo všetci sa vzájomne obohacujeme, alebo povedané ináč, stretávame len samých angelov. Ak sme dnes presvedčení o dobrom či lepšom spôsobe života a snažíme sa ho za každú cenu ponúkať aj iným, môže to znamenať:

- dnes sme ešte príliš pyšní, nafúkaní či arogantní aby sa nám otvorili oči skutočného poznania.

- potrebujeme zažiť vela pádov, prehriev svojej malosti a úbohosti, že všetci sú väčší ako ja sám/a/.

V našom časopise stále opakujeme, že aj od alkoholikov sa máme čo učiť. Ináč by tu proste neboli. Samozrejme, že to nepopiera skutočnosť, že aj alkoholicy sa majú čo učiť od nás normálnych, či nealkoholikov. Len si pre Boha nemyslíme, že sme tí Lepší či Dobrší. Z tohto nepochopenia, že si niekto myslí že je ten dobrý či lepší sa vedú vojny medzi národmi, z tohto nepochopenia sú ľudia ochotní zabíjať a ničť. Sú ochotní šliapať po ľudskej dôstojnosti a jedinečnosti.

Ak by Vás v súvislosti týchto riadkov napadla otázka, „čo by sme sa mohli naučiť od alkoholikov?“ Ak by tieto pravdy či polopravdy zneli pre niekoho poburujúco, je dobré sa nad nimi zamyslieť a hlavne tým, čo nenávidia alkoholikov a svojou nenávisťou ich vlastne sami vytvárajú. Zrejme tušíte komu chceme pripomenúť tieto skutočnosti, sú to nepochybne aj náboženské spoločenstvá, no sú to aj štátne a vedecké inštitúcie, sú to jednotlivci v rodinách a mnohí iní.

- opitý človek dokáže vnímať myšlienky druhých ľudí, opitý človek má otvorené emocionálne vnímanie. Myšlienky Lásky je ochotný niekolkonásobne opätovať, kiež by sme vedeli milovať

triezvi, tak ako opití. Triezvy človek nezvykne reagovať na myšlienky Lásky či nenávisť, je spravdla vlašný. Kiež by sme boli chladný alebo horúci, len nie vlašní.

- opitý človek zachytáva aj myšlienky negatívne či nenávisťné. Ľudia sa boja emotívnosti opitých ľudí. Boja sa vlastne samých seba, že opitý vykričí ich negatívne vlastnosti a odhalí ich duševnú prázdnotu. Preto mnohí ľudia duchovne prázdni a bezcitní z celej duše nenávidia alkoholikov. Je paradoxné, že bezcitnosť sa pripisuje alkoholikom, no opak je často pravdou.

Takto by sme mohli pokračovať a verte že by sme mali na čom rozmýšľať a cítili by sme sa veľmi malí či bezvýznamní.

Píšete nám, že sme si vybrali nevhodné miesto na kemp pre bezdomovcov. Viete v dnešnej dobe keby sme ho vybrali hocikde, možno aj v neprístupných končinách Martinských hôľ /alebo kdekoľvek inde/ našli by sa takí, ktorí by si našli množstvo dôvodov koho to ohrozuje. Možnože by sa našli ochránari ktorí chránia malé chrobáčky či trávičky ktoré, sú pre mnohých vzácnejšie ako ľudský život. S tými gazdami to nie je až také isté, ako to vyzerá, často sa pomoc zneužíva na obohacovanie jedných, ale aj zneužívanie druhých, tých, ktorým sa pomáha. Zneužívanie a využívanie je často obojstranné a obojstranne škodlivé. Naše riešenie nie je dokonalé no dáva človeku určitú dôstojnosť a menšiu odkázanosť.

A verte pani Duchoňová, že aj naša organizácia ktorá pomáha bezdomovcom, alebo sa o to snaží, často balansuje medzi skutočnou pomocou a jej pravým opakom. Táto krehká rovnováha je tiež ťažko definovateľná. Jedno je isté, že treba prijať neustále poučenia s tejto krehkej pomoci či nepomoci a tieto poučenia sú neuveriteľne poučné a vyžadujú veľkú sebareflexiu. Preto ten čo sa vydá na túto ťažkú cestu, dostáva po nose s každej stany, tak ako Vy teraz za svoj úctyhodný čin, pani Duchoňová. Veríme však, že ste tak múdra a obetavá a pochopíte o čo nám ide, a vaša obeta nie je márna a zbytočná.

V danom čase mal u Vás žiť aj v danom čase odísť. Veľmi správne ste pochopila že v danom čase ste si odovzdali informácie a malo to svoj zmysel aj význam.

Možno aj preto, aby sme mohli uverejniť Váš list, lebo aj Vaša skúsenosť je darom ktorí môžu prijať druhí. Tým každému sme poslom a aj prorokom.

S pozdravom a s úctou
Daniel Diškanev
redaktor PPŽ

Vážená redakcia PPŽ

Prečítal som si celé dve čísla vášho Časopisu, ktoré od Vás prijala mama. Zaujali ma všetky články. V číslu 8 o bezdomovcovi Miroslavovi, ktorý síce mravne klesol /kradnutím/, ale verím, že je statočný- priama človek. Podľa toho čo o svojom živote hovorí, patrí k ľuďom u ktorých je slabosť k hriechu druhotná-ako podľa Božieho príkazu, že vinnejší je ten, od koho zlo pochádza. No človek nemá zlo nikdy prijať, ale v živote je to často tak, že podľahneme morálne v duševnej podvýžive, keď napríklad ako práve bezdomovcom sa dlhodobo v krajnej núdzi nepomáha. Ja ako kresťan katolík verím a viem že človek by nemal zhešiť ani v krajnej situácii, no viem, že nie je vinník ako vinník, horší je len ten ktorý volí zlo úmyselne a vedome.

Ja som bol v mladosti, po spáchaní samovraždy viackrát liečený na psychiatrii. Mal som dobrých rodičov, nikdy som nezažil žiadny nedostatok a napriek tomu som prežival vplyvom duševnej poruchy, rôzne až krajné výčitky svedomia, lebo som bol skrátka duševne podvyživený, narušený a vážny hriech som si skôr vymyslel. Preto viem cítiť s Miroslavom, mal v podstate ťažšie životné podmienky ako ja a v skutočnosti som ich mal dobré ale on nie.

Človek v duševnej chorobe znáša vlastne takisto ako bezdomovec či Róm opovrhnutie niektorými ľuďmi. Miroslavovi prajem hodne zdraru, aby zostal statočným a nedal sa zvesti k nedobru.

Študentke obchodnej akadémie, teda Vaše úvahy priviedli k ušlachtilému zmýšľaniu o ľuďoch v núdzi- bezdomovcoch. Pani Eva Martinusíková dobre pripomenula pánovi starostovi Martina že v dostatku sa rýchlo zabúda na ľudí v krajnej núdzi a tiež pravdu o cirkvi, ktorá by mala byť pomocou chudobným a príkladom. Je isté, že zákony bez úlav môžu platiť pre ľudí zdravých, ktorí nie sú v krajnej núdzi. Bezdomovci by mali mať ubytovne, jedno teplé jedlo denne a stálu možnosť zamestnať sa. Chýba im väčšia ústretovosť úradov. Ich spoločenský stav je v práve takej podobe, ako keď človek potrebuje prvú pomoc od lekára. Až keď sa mu prvotne poskytne prvá pomoc, potom môžeme od neho očakávať čokoľvek iné.

Váš časopis je hodnotný z dôvodu, že privádza čitateľov k ozajstnému prirodzenému ľudskému rozmýšľaniu a uvažovaniu o čomkoľvek. Vedie čitateľov k dobru a tak trochu zahanbuje časopisy či oznamovacie prostriedky v ktorých prevládajú samoučelné novinky o známych ľuďoch, či nezdravá ľudská kľebnosť, reklamy pre hmotný zisk, na úkor dôstojnosti. Výstižne bol uverejnený článok o sŕcaživosti v č. 8, ktorá popiera či zabíja duchovno, ako aj o Rómoch, ktorí majú svoje práva úradne dané, no často je to len formálne.

Časopis teda dobre pôsobí proti duchovnej pohodnosti, ktorá k nám preniká zo západu a USA a robí ľudí duchovne a morálne slabých, neochotných bojovať proti zlu. /Už aj v českých časopisoch sú návody na duševné záležitosti, ktoré by mal človek riešiť predovšetkým sám, prirodzene vo svojom súkromí./

Ešte jednu pravdu by som chcel pripomenúť, mám s ňou vlastnú skúsenosť. Ak je človek dlhodobo v krajnej núdzi a nepomáha sa mu primerane-teda prvotne a celkove, môže sa stať, že v duševnej kríze uverí tomu, že nemá právo na plnohodnotný život. Ale môže si na to zvyknúť jeho okolie a spoločnosť či niektorí jej členovia. A to je krajne nebezpečné, ale hlavne smutné a to isto vždy spoločná hanba- nedobré svedomie spoločnosti.

Prajem Vámšu časopisu mnoho zdraru- aby bol nápomocný hlavne bezdomovcom.

(pokračovanie na strane 7.)

Chceme byť klamaní?

Zo všetkých strán sa na nás valí záplava podvodu a klamstiev. Mnohí klamári sa obhajujú aj osožnosťou svojho podvodu a klamstiev. V podstate majú pravdu, aj v tej najhoršej veci môžeme nájsť pozitívne prvky a klamstvo a podvod prekrútime na osožnú a potrebnú udalosť. Takto sa často utvrdzujeme v svojich prekrútených pravdách, ktoré sú aj tak obvyčajným podvodom. Najväčší podvodníci a klamári sa dokonca správajú a chovajú ako najväčší humanisti a záchrancovia sveta. Jedným z najväčších podvodníkov a klamárov môžeme považovať farmaceutický priemysel. Farmaceutické koncerny sú väčším zlom ako tabakové koncerny, ktoré aspoň upozorňujú na dôsledky fajčenia na krabičkách cigariet. Farmaceutické koncerny tvrdia že ich produkty liečia. Oni vedia čo znamená placebo efekt, že s tým liečením je to všetko trochu ináč.

Placebo efekt je známy z minulosti aj súčasnosti. Tento fenomén znamená asi tolko:

Je jedno či podám niekomu „liek“ ktorí nemá žiadne liečebné účinky alebo je to liek ktorý takéto účinky už zaznamenal. Výsledky liečby sú rovnaké. Na príklade sa pokúsime uviesť ako to funguje v praxi.

1..Dvoveryhodný človek, povedzme lekár, podá niekomu biely prášok o ktorom bude pacient presvedčený lekárom, že je to vzácny liek vhodný na jeho chorobu, ktorú nazveme maláriou. Tento lekár bude pripomínať a zdôrazňovať účinky tohto lieku. U lekára je dôležité aby aj on veril, že liek pomáha liečiť. Náš liek je vlastne obvyčajný práškový cukor a všetci vedia, že nemá liečebné účinky okrem podporných účinkov ako ho poznáme s vlastnej skúsenosti. Pacient uverí a vyľieči sa.

2.Nedovveryhodný človek, povedzme opilec podá pacientovi biely prášok o ktorom ho opilec nepresvedča, že je vhodný na jeho chorobu, pretože by mu aj tak neveril. Pacient, tiež trpi maláriou. Pacient s núdze užíva biely prášok no neverí v jeho účinok a domáha sa pomoci odborníka lekára či šamana. Prežíva obrovský stres, že požadovaná pomoc mu nedochádza. Jeho stres je taký veľký, že zomiera na vysoké teploty a pritom podávaný prášok opilecom, bol chinín, ktorý pomáha pri vysokých teplotách.

S toho vyplýva, že nie lieky, ale naša viera lieči. Na Slovensku sa odhaduje že žije 4 milióny kresťanov a každému kresťanovi je to pripomínané v Novom Zákone. Čiže by to malo znamenať v praxi, že ak nás lieči vlastná viera, tak očakávané a drahé zázračné lieky ani nepotrebujeme. V praxi by to znamenalo minimálne zníženie výroby a distribúcie liekov možno o 99 percent. Samozrejme sú aj lieky ktoré majú svoje opodstatnenie, no všetky majú viac menej, len podporný účinok.

V praxi to účinkuje asi takto: Múdri vedci farmaceutického priemyslu, ako keby, vynachádzajú liek na danú chorobu. Ako keby, experimentujú, roky na tom pracujú tímy odborníkov. Pred vynájdением lieku sa už robí reklama na pripravovaný liek. Odborníci skromne permanentne konštatujú, aký ťažký proces je vynájdением lieku, v našom prípade to bude liek proti rakovine. Tvária sa strašne zodpovedne a vymyslia si strašne náročný pokus o testovaní tohto lieku, s odvodnením, že omyl a škodlivosť lieku musí byť minimálna. Všetok ten hubuk, okolo pripravovaného lieku je vlastne reklama ktorá sama o sebe pripravuje chorých na vyľiečenie. Záčne masívna reklama v médiách, farmaceutické koncerny zaplatia vedcov, umelcov ktorí propagujú zázračný liek s nebyvalým účinkom. Farmaceutický priemysel vie, že tento hubuk je dôležitejší ako všetko iné. Práve tento hubuk je najlepším liekom. Začnú sa objavovať zázračne uzdravení, ktorí skutočne tvrdia, že liek ich vyľiečil so smrteľnej choroby. Tieto svedectvá sú bežné a farmaceu-

tické koncerny si mädlia ruky nad možným ziskom, samozrejme, že vedia že vplyvom reklamy sa nájdu skutoční zázračne uzdravení. Náš liek totiž, nie je žiadny zázrak, je to totiž obvyčajná celulóza ožiarená rádioaktívnou látkou. Výroba tohto „lieku“ by mohla prebiehať v hockej garáži a minimálnymi nákladmi. Samozrejme to si farmaceutický priemysel nemôže dovoliť a volí ten najzložitejší a najdrahší systém výroby, ved robí to zo svojej „obrovskej zodpovednosti“ voči svojim pacientom. Už samotný proces výroby a prípravy je vlastne obrovskou reklamou tohto „zázračného“ lieku. Preto sa nešetří a bombasticky sa plytvá pri investovaní do technológie výroby. Nikoho nezaujímá, že náš „liek“ v skutočnosti ani liekom nie je, rovnaký účinok by sme dosiahli pitím mrkvovej šťavy, ak uveríme jej účinkom. Je zaujímavé sledovať osud tohto nášho „lieku“. Po bombastickej reklame sa stále nachádzajú zázračne uzdravení, chvíľu to stúpa a potom to začína upadať. Záčne sa hovoriť o zomretých pacientoch, no farmaceutický koncern už stihol zbohatnúť na našom zázračnom „lieku“. Začína pracovať na novom, ešte zázračnejšom lieku, s novým názvom a ešte bombastickejšou reklamou. Zsvätení vedia, že liek bude skoro ten istý, len miesto celulózy použili obvyčajné kravské lajno. Možno že sa niektorí pousmejú, nad zjednoduňovaním niektorých informácií, no verte, že hlúpy Jano nie je ďaleko od pravdy. Všimli ste si ľudia, že nás stále niekto častuje objavením lieku proti rakovine? Dalo by sa povedať že každý rok sa objaví jeden liek v rôznom kúte sveta zo zaručeným úspechom. Všimli ste si ľudia, ako sami reagujeme na nový liek? Mnohí ľudia si povedia, doteraz to bola kamufláž, teraz snáď ozaj niečo vynašli, čo bude liečiť. Tieto naše očakávania sú vlastne ďalšou retazou podvodu, ako sme už kedysi napísali: Klamári počávajú klamárov. Alebo podvodníci počávajú podvodníkov. Sami chceme byť klamaní a zavádzaní a farmaceutické koncerny to s úspechom využívajú. Dalo by sa povedať, že sami nútime farmaceutické koncerny k podvodu. Keď budete počuť o novom zázračnom lieku, môžeme myslieť podľa starých stereotypov, alebo podľa nových skúseností? Keby nešlo o ľudský život, túto hru by sme mohli považovať za neškodné hry na slepú babu. Len žiaľ, ľudská nevedomosť, vnucované klamstvo a podvod ma ďalekosiahle dôsledky na ľudské človečenstvo. Naše choroby sú vlastne hrubým nepochopením života, jeho jednoduchých a zákonitých pravidiel. V prvom rade, náš chce choroba upozorniť na prešlapy v živote, uvedomiť si prešlap a zdravie sa vráti. Netreba nám lieku z vonku, treba nám liek so svojho vnútra. Vo vnútri každého človeka sídli lekár-Génius ktorý je napojený na nekonečnú databanku informácií a nekonečných múdrostí a predsa ľudia hľadajú múdrost v najväčšej hlúposti. Dokedy ešte ľudia?

Mne sa vďaka Vám oživilí úvahy /slohy/ dobre a ľudskosti, ktoré u mňa kladne hodnotila učiteľka slovenského jazyka na strednej priemyselnej škole banickej. Za to Vám tiež ďakujem.

Ján Koňarčík, Kláštor pod Znievom

Odpoveď redakcie

Milý Ján,

Ďakujeme za Váš list v ktorom vypovedáte o Vašom živote a svojej skúsenosti.

Sme radi, že náš časopis čítajú aj ľudia čo niečo prežili. Prežili ste pokus o samovraždu, liečenie na psychiatrii a verte, že ľudia ako vy ste pre nás veľmi cenní. Verte, že aj vaša výpoveď o zmysluplnosti našej práce má pre nás obrovskú cenu, možno ďaleko väčšiu ako recenzie a kritiky odborníkov, ktorí našu prácu aj časopis, často považujú za odpad, táraniny či nezmysly.

Jedným z najdôležitejších cieľov našej činnosti je povzdvihnúť ľudí na konci spoločnosti. Títo poslední, sú pre nás prvými, lebo skutočná ľudská múdrosť sa rodí v trápení aj odsudzovaní, v bolesti aj nepochopení. Preto aj Vy, ste jedným z našich múdrych a nami ocenenými poslami budúcej doby. Kiež by ľudia ako Vy, riadili nový svet Lásky a Pokoja. Lebo ľudia v dnešnej dobe poslední, budú v budúcej dobe prvými, tak to bolo prorokované mnohými prorokmi a tak sa stane. Dnešní prví sa budú učiť od ľudí, ktorí sú v dnešnej dobe nepovšimnutelní a bezvýznamní. Nechceme s dnešných prvých robiť nepotrebný odpad bez ducha a hodnoty, chceme im len pripomenúť, že opovrhnutia hodný tulák či opilec, pacient na psychiatrii môže byť ten, čo bude rozhodovať a riadiť tento svet, a možno ďaleko múdrejšie a ľudskejšie. Dnes vedú svet ľudia síce múdri a vzdelaní, dokonca aj skúsení, vyhlasujú sa za humanistov, no so stavom sveta to nevyzerá až také ružové.

Vaše postrehy sú čisté a ľuďom chápaním úplne jasné. Pre našu organizáciu nie je nič dôležitejšie a podstatnejšie ako objavovať ďalších a ďalších Géniov budúcej doby. Spájaním a objavovaním dokážeme zázraky, už dnes sa dejú, že stále viac a viac ľudí si uvedomuje súvislosti ako funguje tento svet. Stále viac a viac ľudí si uvedomuje že šťastie jedných nesmie byť založené na nešťastí druhých. Že urobiť seba šťastným znamená, urobiť šťastnými nie len seba a svoju rodinu ale všetkých vo svojom okolí, národe a na svete.

Preto vďaka za Váš list a za Vaše postrehy ktoré sú pre našich čitateľov aj nás neoceniteľné.

Redakcia PPŽ

Vážení kolegovia

Dovoľujem si Vás touto formou netradičnou cestou poprosiť o spoluprácu.

Volám sa Zdenka Ďuricová, pracujem ako sociálny pracovník na SÚS SČK v Bratislave a diaľkovo študujem odbor sociálna práca na Pedagogickej fakulte UK. Keďže tento rok končím a píšem diplomovú prácu, zvolila som si tému: *Intervencia sociálneho pracovníka v zariadení pre ľudí bez domova.*

Táto téma ma veľmi oslovuje, pretože mám veľa klientov práve s radov bratislavských bezdomovcov, ktorí sa zišli z celého Slovenska.

Nemáme veľa možností pomoci, je to pomoc viac-menej v oblasti poradenstva a výdaja šatstva. V budúcnosti by sme chceli vybudovať zariadenie nesocializačného typu a práve práci s klientom by som sa venovala ja.

Chýbajú mi profesionálne skúsenosti na tomto poli a preto si Vás dovoľujem poprosiť o pomoc a cenné rady. Pomôže mi nesmierne ak vyplníte priložený dotazník a tým mi poskytnete informácie o Vašej práci.

S pozdravom Zdenka Ďuricová

Odpoveď redakcie

Milá Zdenka

Úprimne si vážime ľudí ako ste Vy, že ste sa rozhodli pomáhať ľuďom ktorí Vám môžu pripravovať permanentné sklamanie a často pochybnosti o zmysle a význame svojej práce. Viete starať sa o deti, babičky a dedkov, psíkov a mačičky to je často vďačnejšia práca, no pomáhať bezdomovcom často zaváňa sklamaním, hlavne vtedy, ak pristupujeme k tejto skupine obyvateľstva s túžbou a priánim zmeniť ich na svoj obraz. Vyžaduje to veľa pokory a sebareflexie od človeka, ktorý sa snaží preniknúť do hĺbok duší bezdomovcov a iných asociálov. Zrejme aj Váš v škole učia, že my sme tí dobrí, či lepší a oni sú tí, čo sa potrebujú vrátiť späť a stať sa „lepšími“ ako sme my. Pokiaľ budeme pristupovať k týmto ľuďom podľa tohto princípu, sme hluchí a slepí a všetok ten hunbuk okolo pomoci, resocializácie, či prevýchovy je úplný nezmysel, ba čo horšie je to primitívne násilie a zasahovanie do života druhých. Čo tak pripustiť, že aj bezdomovci, alkoholicy, tuláci a iní odsúdeniahodní, žijú skutočnejší a slobodnejší život ako my normálni? Tento postulát im nemusíme pripomínať, no dobré je si ho uvedomovať, a tým sa vyhnúť mnohým sklamaniam. Naša odpoveď pokračuje aj otázkami.

A TERAZ K VAŠIM OTÁZKAM

1. Pýtate sa nás kto je našim zriaďovateľom, zriaďovateľom je pár bláznov ktorí si myslia že takto môžu zmeniť svet. Pár bláznov si myslí že keď bude na svete menej trápenia a bolesti, prispesú do nádobu dobra a svet bude láskyplnejším. Ďalej si tých pár bláznov myslí, že pomocť druhým znamená pomocť aj seba a skutočne to funguje.

2. Pýtate sa aké služby poskytujeme, snažíme sa im poskytnúť slobodu a zároveň aj zodpovednosť. Snažíme sa im pomocť vyrobiť udice na ktoré by mohli chytať ryby, nie vždy sa nám to darí ale permanentne sa o to pokúšame. Naši bezdomovci robia záslužnú činnosť, že pripomínajú dobrým, že nie sú až taký dobrí ako si o sebe myslia, robia to prostredníctvom distribúcie časopisu Priestor pre život a táto práca je neuveriteľne záslužná nie len pre bezdomovcov ale aj pre „dobrú“ väčšinu.

3. Pýtate sa koľkých ubytujeme, v našom mini zariadení dvoch chatiek a senníka býva v priemere do 10 ľudí, máme veľkú fluktuáciu a to je dobré. Pomáhame určitej skupine bezdomovcov ktorej naše riešenie vyhovuje. Nie sme prispôbení na širšie spektrum bezdomovcov už len s kapacitných dôvodov. Chatky si staviamy sami /bezdomovci/ mení sa vzťah k hodno-

tám a v tomto trende sa pokúsime pokračovať.

4. Pýtate sa koľko pracovníkov pracuje vo vašom zariadení, v našom zariadení nepracuje nikto na žiadny úväzok, nie sme štátna, náboženská či regionálna inštitúcia, preto niet koho a s čoho platiť.

5. Pýtate sa či sa zaoberáme resocializáciou, viete že nemáme koho a čo resocializovať? V našom kempe sa vymenilo asi 60 ľudí za jeho pôsobnosť, sú stanovené určité neformálne pravidlá, ktoré spravidla ubytovaní rešpektujú, niektorí ktorým to nevyhovuje odídu, hľadajú si iné riešenie ktoré im vyhovuje, v tom je prirodzený proces.

6. Pýtate sa na úlohu sociálneho pracovníka v našom zariadení, ako sme už spomenuli žiadneho nemáme, ale keby sme ho mali, mal by splňať tieto požiadavky:

Mal by splňať kritériá odvahy a to znamená mal by ovládať svoje myšlienky. Ovládať myšlienky znamená že voči bezdomovcovi či inému aj vulgárnemu človeku neprejaví myšlienky odporu, nenávisť, zloby. Mal by vedieť ovládať svoj strach, aj za cenu straty vlastného života, ovládať svoj strach znamená, zastaviť násilie nenásilným spôsobom bez ohľadu či stojí pred nami niekoľkonásobný vrah. Týmto schopnosťami disponujú aj ženy a deti, nie len silný muž.

7. Pýtate sa nás na vzdelanie sociálneho pracovníka, už sme odpovedali v predchádzajúcej otázke, ale keby mal mať vzdelanie ktoré by bolo najvhodnejšie, tak by sme spomenuli toto:

Mal by to byť človek ktorý je v prvom rade chápaný, odvážny a s prirodzenou autoritou ktorá sa nedá vynútiť, len ísť príkladom. Vzdelanie môže byť niekedy skôr prekážkou v spoločnom chápaní no nevyučujeme výnimky. V školách nás učia: My sme tí dobrí, tí sú zlí a preto chceme resocializovať a prevychovávať. Kto prevychová a resocializuje nás pyšných a namyslených, nás ktorí si myslíme, že sme dokonalejší sama, nás ktorí vytvárame

tento svet nepochopenia, násilia, vojen a nenávisťi?

8. Pýtate sa nás, čo nás brzdí v našej práci, z predchádzajúcich viet ste možno pochopila čo nás najviac brzdí. Sú to predsudky a nepochopenie dobrej väčšiny. Oni sami sú tvorcovia biedy, bolesti, nešťastia. Oni vytvárajú bezdomovectvo, akékoľvek závislosti. Komerčnosť a tvrdý bezohľadný kapitalizmus vytvára armádu ľudí čo im ako keby vyhorí palivo, kapitulujú nad ľudskou žravosťou a pažravosťou.

9. Pýtate sa nás v čom vidíme problémy pri resocializácii bezdomovcov, odpovedáme že v tom vôbec nevidíme problém. Problém vidíme v resocializácii a prevýchove všetkých ostatných. Aj vašich profesorov a učiteľov, ktorí aj Vás učia, že sme tí lepší.

10. Pýtate sa nás čo by mohlo našej práci pomocť, už je to zrejme s predchádzajúcich riadkov, naučiť sa chápať rozmanitosť a inakosť ako dokonalejšie nástroj pochopenia človeka a ľudstva ako celku.

11. Pýtate sa na radu na záver, čo by nemalo vo vašej práci chýbať. Počúvať hlas srdca a nie múdrosti múdrych, pripustiť, že všetko môže byť aj inak. Odstraňovať príčiny a nie následky ako sa to robí dnes.

Vaša redakcia PPŽ

L I S T Á R E Ň

Milá redakcia PPŽ

Váš časopis sa mi dostal do rúk prvý krát. Kúpila som si ho lebo som bola zvedavá čo je obsahom vášho časopisu. Bola som veľmi príjemne prekvapená alebo priam nadšená. Prečítala som si ho od začiatku do konca 3-krát a stále mi Vaše články odhalili niečo nové a užitočné ako každodenne konajú ľudia. Veľmi Vás obdivujem a zároveň si Vás nemiernie vážim. Chce to veľa guráže, odvahy a sebazapierania. Lebo žiť v blahobyte a bohatstve o ktorý sme sa sami nepostarali, ale naši bohatí rodičia, to dokáže každý človek. Ale vybudovať niečo s ničoho, z nuly, zdvihnúť sa s úplného dna, oprášiť sa a dosiahnuť niečo, tak to nedokáže každý, ale len naozaj silný človek. Viem o čom hovorím, síce mám len 18 rokov. Viem o tom aj vďaka, že študujem na Strednej zdravotníckej škole. Na ošetrovateľské školenia chodím po rôznych oddeleniach nemocnice. Každodenne pomáhám ľuďom, vidím na vlastné oči ich bezmocnosť a utrpenie. Počujem zúfalé výkriky trpiacich pacientov, ktorí nemajú už chuť ďalej bojovať o svoj život. Stáva sa mi, že neraz si aj poplačom spolu s trpiacimi pacientmi, keď mi rozprávajú o svojom ťažkom osude a pritom mi silno stláčajú ruku.

Verte, že niekedy nenachádzam slov, aký je život mnohých ľudí ťažký. Častokrát, neviem nájsť správne povzbudenie a vhodné utešenie pre týchto ľudí. No viem, že niekedy potrebujú len silno stisnúť moju ruku, potrebujú hrejivé pohladenie, alebo cítiť moju tichú prítomnosť. Veľmi im to pomôže.

Tak málo a zároveň tak veľa...

Pomohli ste mne, pomohli ste iným, pomohli ste sami sebe.

Mne ste pomohli, tým, že už môžem často trpiacim a zúfalým pacientom, ktorí prosia: „Sestrička, čo mám teraz robiť, poraďte mi!“ Teraz môžem ukázať ako vzor- VÁS. Práve Vás ktorí ste padli, zdvihli sa, prijali ťažkú skutočnosť. Práve to všetko Vás posilnilo, zhúževnatelo a posunulo byť lepšími a vytrvalejšími.

Pomohli ste iným, lebo vďaka vám mnohí ľudia pochopili, že to vo svojom živote nemajú až také ťažké, ako iní ľudia ktorí to majú oveľa ťažšie a napriek tomu nezvládajú vyriešiť maličkosti vo svojom živote.

Pomohli ste sebe, či už hrejivým pocitom že ste dokázali veľkú vec, že ste dokázali presvedčiť svoje JA, že dokázate toho ešte veľmi veľa. Veď dobrým príkladom je váš Verejný kemp, či vydávanie tohto časopisu.

Prajem veľa sil na žitie svojho života a nielen na prežívanie.
Andrea Kollárová

Odpoveď redakcie

Vďaka Ti milá Andrea za tvoje málo ktoré ma väčšiu silu a moc ako všetky lieky podávané na oddeleniach nemocníc. Tvoje stisnutia ruky v pravú chvíľu a s čistej Lásky sú mocnejším nástrojom na liečenie chorých ľudských srdiec ako výsledky vedeckých medicínskych skúseností získaných za celú históriu. Vypočúť si utrápeného človeka aj bez spomenutých rád je obrovská pomoc a je dobré, že o tom vieš a si to uvedomuješ. Mnohí ľudia si to žiaľ ešte neuvedomujú a netušia význam „mohutných a obrovských“ maličkostí. Zostaň sama sebou aj za cenu, že ti mnoho ľudí neuverí a nepochopí.

A nemysli si že sme až takí dokonalí, silní, dobrí a pod, ani si netrúfame uznať našu jedinečnosť či príkladnosť pre tvojich pacientov. Ver tomu, že aj od teba sa máme

čo učiť. A nie je toho málo a ani to nie je nič bezvýznamné. Vaša mladá generácia otvorených ľudských srdiec zmení tento svet v ktorom je zbytočne veľa utrpenia a bolesti. A Ty, milá Andrea, už dnes si súčasťou tohto procesu a nie len pasívnym pozorovateľom.

Vieš aká radosť zachváti každé cítiace ľudské srdce, keď si povedzme pri čítaní tohto časopisu, spomenie na teba milá Andrea? Tvojou silou bude tvoje chápanie „maličkostí“ odhaľovanie geniality druhých a tým objavovanie svojich neopakovateľných vlastností a daností. Prajeme Ti s celého srdca aby si zachovala ohotu silno stláčať ruku trpiacim, aby si ľuďom aj naďalej pripomínala ich nádej. A j nám si svojim listom ponúkla nádej, aj silu, ktorá nás často opúšťa a vďaka aj tebe sa nám zasa vracia. **S pozdravom redakcia PPŽ**

ZIMA V KEMPE

Výzva pre našich čitateľov!

Takmer po uzávierke tohto čísla sme sa stretli s dosiaľ pre nás neznámou skutočnosťou. V niektorých mestách Slovenska nám bránia v distribúcii časopisu **Priestor pre život**. Nevieime či pôvodcom uvedenej skutočnosti sú naše pichlavé články, alebo motívov je niečo iné. Distribúciou neporušujeme žiadne zákony štátu a predsa sa našli „kompetentní“ ktorí našu činnosť nazvali nezákonnou. Vyhrážajú sa nám pokutami a vyhánajú našich distribútorov z našich námestí. Stalo sa tak v dvoch mestách, v Žiline a Prievidzi a máme obavy, aby sa tak nestalo aj inde. Bolo by nám ľúto stratiť našich stálych čitateľov v rôznych mestách Slovenska, ktorí ho s pochopením očakávajú. Preto Vás prosíme milí čitatelia, aj Vaše prania sú rozhodujúce či sa stratí náš časopis v Vašich námestí. Ak môžete, tak nám v tom pomôžte.
Ďakujeme za pochopenie.

Priestor pre život

Vydáva OZ Proces-3, Kratínova 11, 036 08 Martin 8, tel.043/4285653, mobil: 0908 085 758.

Vychádza vo vydavateľstve DELTA - Skalka nad Váhom.

e-mail: delta@naex.sk, Registrácia: MK SR 2879/2002, ISSN 1336-4170. Šéfredaktor: Pavol Hroznár, zodpovedný redaktor: Daniel Diškanec, e-mail: proces3@post.sk.

© DELTA